

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2104/2567

พนักงานอัยการจังหวัดลพบุรีโจทก์ นาง พ.ผู้ร้อง นาย ม. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 227/1, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 376, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 51, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 227

ย่อ / หลักกฎหมาย

การวินิจฉัยชี้ว่าพนักงานบอกเล่า พยานขัดทอด หรือพยานที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้านนั้น ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง และไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานนั้นโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุน ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง สำหรับ

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์ไม่ได้นำสืบให้เห็นถึงพฤติการณ์พิเศษแห่งคดีและไม่มีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนคำขัดทอดของจำเลยที่ 1 แม้โจทก์มีพยานโจทก์ พ. พนักงานสอบสวน เบิกความว่า ชั้นสอบสวนจำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพก็ตาม แต่คำให้การชั้นสอบสวนดังกล่าวมิใช่พยานหลักฐานที่มีแหล่งที่มาเป็นอิสระต่างหากจากคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ทั้งไม่มีคุณค่าเชิงพิสูจน์ที่สามารถสนับสนุนให้คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 มีความน่าเชื่อถือมากขึ้นด้วย อันถือว่าเป็นพยานหลักฐานประกอบอื่นตามความหมายของพยานหลักฐานประกอบที่บัญญัติไว้ในมาตรา 227/1 วรรคสอง กรณีจึงมิใช่พยานหลักฐานประกอบอื่นที่สนับสนุนให้คำขัดทอดของจำเลยที่ 1 มีน้ำหนักรับฟังลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ เมื่อพยานหลักฐานของโจทก์เป็นที่สงสัยว่า จำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ขบถยนต์ของกลางให้จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตายถึงแก่ความตายดังวินิจฉัยข้างต้นแล้ว ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่เหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต แม้ความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกฟ้องในความผิดสองฐานนั้นได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 และ 225 เพราะเป็นข้อเท็จจริงอันเดียวกันเกี่ยวพันกัน โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91, 288, 371, 376 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ธิบอาวุธปืน ของกระสุนปืน หัวกระสุนปืน และรถยนต์ของกลาง เพิ่มโทษจำเลยทั้งสองตามกฎหมาย และนับโทษจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 617/2565 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษและนับโทษต่อระหว่างพิจารณา นางพงษ์ศิริ มารดาของนายพงศ์เทพ ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าปลงศพ 150,000 บาท ค่าขาดไร้อุปการะ 2,500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ต่อมาผู้

ร้องขอถอนคำร้องศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 371, 376 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็น ความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช่เหตุ ในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชนและฐาน ร่วมกันฆ่าผู้อื่น เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกัน ฆ่าผู้อื่น (ที่ถูก ซึ่ง เป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90) จำคุก จำเลยทั้งสองตลอดชีวิต ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจำคุกคนละ 1 ปี ฐาน ร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ ได้รับใบอนุญาต เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 6 เดือน เพิ่มโทษจำเลยทั้งสองคนละกระทงละหนึ่งในสามตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น เมื่อศาลลงโทษจำคุกตลอดชีวิตจำเลย ทั้งสองแล้ว จึงเพิ่มโทษไม่ได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็น ของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุกคนละ 1 ปี 4 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุกคนละ 8 เดือน คำให้การชั้นสอบสวนและทาง นำสืบของจำเลยทั้งสอง เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละกระทง ละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น คงจำคุกคนละ 33 ปี 4 เดือน ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุกคนละ 10 เดือน 20 วัน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุกคนละ 4 เดือน 40 วัน รวมจำคุกคนละ 33 ปี 18 เดือน 60 วัน รับอาวุธปืน ของกระสุนปืน และหัวกระสุนปืนของกลาง ยกคำขอให้ริบรณต์ของกลางและให้คืนแก่เจ้าของ ส่วนที่โจทก์ขอให้ นับโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 617/2565 ของ ศาลชั้นต้น ปรากฏว่าในคดีดังกล่าวศาลพิพากษาจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 8 เดือน แต่จำเลยที่ 1 ถูกคุมขังเกินกำหนดเวลาต้องโทษจำคุกไปแล้ว จึงไม่อาจนับโทษต่อได้ คำขอส่วนนี้จึงให้ยก จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริง ที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 6 เมษายน 2564 เวลาประมาณ 0.30 นาฬิกาขณะที่นายพงศ์เทพ ผู้ตาย ขับรถยนต์ หมายเลขทะเบียน กย xxxx ลพบุรี ไปตามถนน พหลโยธินถึงหน้าร้าน ม. เฟอร์นิเจอร์ ตำบลท่าศาลา อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี มีคนร้ายขับ รถยนต์ หมายเลขทะเบียน ชก xxxx กรุงเทพมหานคร ของกลาง แชนรณต์ของผู้ตายทางด้าน ขวา แล้วจำเลยที่ 1 ซึ่งนั่งอยู่ด้านหน้าข้างคนขับใช้อาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นที่ได้รับใบอนุญาตให้มี และใช้ตามกฎหมายของกลางยิงผู้ตายจนถึงแก่ความตาย คดีสำหรับจำเลยที่ 1 ยุติไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยที่ 2 มีว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิด กับจำเลยที่ 1 ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 หรือไม่ โดยจำเลยที่ 2 ฎีกาว่า โจทก์ไม่มี

พยานหลักฐานใดที่บ่งชี้ชัดให้รับฟังโดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยที่ 2 กระทำความผิดจริง มีแต่พยานแวดล้อมที่เจ้าพนักงานตำรวจนำมาเชื่อมโยงปะติดปะต่อให้ดูเหมือนว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดด้วย ทั้งกระบวนการสืบสวนและสอบสวนก็ไม่ชอบด้วยกฎหมายมาตั้งแต่ต้นและจำเลยที่ 2 ให้การขึ้นสอบสวนด้วยความไม่สมัครใจนั้น เห็นว่า โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ขับรถยนต์ของกลางในขณะที่จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตาย โจทก์คงมีคำให้การขึ้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ให้การได้ความว่า วันเกิดเหตุ เวลาประมาณ 18 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ของกลางไปรับจำเลยที่ 2 แล้วให้จำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ของกลางโดยจำเลยที่ 1 นั่งอยู่ด้านหน้าข้างคนขับ ไปยังหน้าวัดท่ามะนาว เมื่อถึงบริเวณดังกล่าวเวลาประมาณ 20 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ลงจากรถยนต์ของกลางไปรับเมทแอมเฟตามีนแล้วกลับขึ้นรถยนต์ของกลาง จากนั้นจำเลยที่ 1 โทรศัพท์ติดต่อนายออยให้มารับเมทแอมเฟตามีนยังสถานที่นัดหมาย เมื่อจำเลยที่ 1 ส่งมอบเมทแอมเฟตามีนให้นายออยแล้วจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ของกลางไปบ้านเช่าของจำเลยที่ 2 เพื่อนำเมทแอมเฟตามีนไปเก็บไว้ ระหว่างทางนายโน้ตโทรศัพท์ติดต่อจำเลยที่ 1 เพื่อขอซื้อเมทแอมเฟตามีน จำเลยที่ 1 ให้นายโน้ตไปรอที่หน้าโรงเรียนวัดเมืองใหม่ ต่อมาขณะจำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ของกลางมาถึงบริเวณวงเวียนพระนารายณ์ จำเลยที่ 2 บอกจำเลยที่ 1 ว่า รถยนต์ ยี่ห้อมาสด้า สีแดง ขับช้าแปลก ๆ หลังจากนั้นจำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ของกลางไปโรงเรียนวัดเมืองใหม่แล้วจำเลยที่ 1 ส่งมอบเมทแอมเฟตามีนให้นายกล้าขณะนั้นจำเลยที่ 2 บอกจำเลยที่ 1 ว่า รถยนต์ยี่ห้อมาสด้า สีแดง คันเดิมขับผ่านมาช้า ๆ จำเลยที่ 1 จึงให้จำเลยที่ 2 ขับรถตามไปเรื่อย ๆ โดยไม่ต้องแซง จนกระทั่งจำเลยที่ 1 เกิดความระแวงเรื่องที่จำเลยที่ 1 มีเมทแอมเฟตามีนอยู่ในรถว่ากลุ่มนายโน้ตที่เคยติดเงินจำเลยที่ 1 จะขับรถมาทำร้ายจำเลยที่ 1 ประกอบกับจำเลยที่ 1 เป็นคนใจร้อนและมีอาวุธปืนอยู่ในกระเป๋าด้วย เมื่อจำเลยที่ 2 ขับรถแซงรถยนต์ ยี่ห้อมาสด้า สีแดง ขึ้นไปจำเลยที่ 1 จึงลดกระจงรถลง ขณะผ่านไปด้านหน้ารถ จำเลยที่ 1 จึงใช้อาวุธปืนยิงไปบริเวณตัวถังรถยนต์ ยี่ห้อมาสด้า สีแดง 1 นัด แล้วจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 2 ขับรถหลบหนี ซึ่งคำให้การขึ้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวนั้นมีลักษณะเป็นคำขัดทอดของผู้ร่วมกันกระทำความผิดด้วยกัน แต่ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายบังคับโดยเด็ดขาดห้ามมิให้รับฟังคำขัดทอดนั้นและข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำให้การขึ้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวก็เป็นข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 1 บอกเล่าถึงความเป็นไปในการกระทำความผิดมิใช่กระทำไปโดยมุ่งต่อผลเพื่อให้จำเลยที่ 1 พ้นผิดแล้วให้จำเลยที่ 2 รับผิดเพียงลำพัง คำขัดทอดของจำเลยที่ 1 จึงรับฟังได้แต่อย่างไรก็ตามการวินิจฉัยชี้ว่าพนักงานสอบสวนบอกเล่า พยานขัดทอด หรือพยานที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้านนั้น ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง และไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานนั้นโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1 วรรคหนึ่งสำหรับคดีนี้โจทก์ไม่ได้นำสืบให้เห็นถึงพฤติการณ์พิเศษแห่งคดีและไม่มีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนคำขัดทอดของจำเลยที่ 1 แม้โจทก์มีพนักงานสอบสวนเปิดความว่า ขึ้นสอบสวนจำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพก็ตาม แต่คำให้การขึ้นสอบสวนดังกล่าวมิใช่พยานหลักฐานที่มีแหล่งที่มาเป็นอิสระต่างหากจากคำให้การขึ้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ทั้งไม่มีคุณค่าเชิงพิสูจน์ที่สามารถสนับสนุนให้คำให้การขึ้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 มีความน่าเชื่อถือมากขึ้นด้วย อันถือว่าเป็นพยานหลักฐานประกอบอื่นตามความหมายของพยานหลักฐานประกอบที่บัญญัติไว้ในมาตรา 227/1 วรรคสอง กรณีจึงไม่ใช่พยานหลักฐานประกอบอื่นที่สนับสนุนให้คำ

ชุดทอดของจำเลยที่ 1 มีน้ำหนักรับฟังลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ ปัญหาที่ต้องพิเคราะห์ต่อไป คือ คำชุดทอดของจำเลยที่ 1 มีเหตุผลหนักแน่นหรือไม่ โจทก์มีพยานตรวจหรือมิเชษฐ เจ้าพนักงานตำรวจผู้สืบสวนคดีนี้ เบิกความเกี่ยวกับจำเลยที่ 2 ได้ความว่า การสืบสวนยืนยันได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 1323, 7868 และ 3956 พยานตรวจสอบการใช้หมายเลขโทรศัพท์ดังกล่าวพบว่าช่วงเดือนเมษายนมีการโทรศัพท์ติดต่อกับผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 บ่อยครั้ง หลังจากนั้นพยานขอข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของหมายเลขที่ลงท้ายด้วย 7603 จากบริษัท อ. พบว่าผู้ลงทะเบียนใช้งานโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลขดังกล่าวคือ นางสาวนุสรา อติตกริยาจำเลยที่ 2 และพบว่าหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ใช้งานร่วมกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง คือ โทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อออปโป้ A 7 และโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อวีโว่ รุ่น Y 15 ต่อมาพยานสะกดรอยตามนางสาวนุสราพบว่าชีวิตประจำวันของนางสาวนุสราไม่สอดคล้องกับการใช้งานโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 พยานจึงเชื่อว่านางสาวนุสราไม่ได้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลขดังกล่าวจากนั้นพยานทำแผนผังข้อมูลเครือข่ายพบว่าโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ใช้ติดต่อกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 2773 และ 0897 ของนางสาวนุสราด้วย และยังใช้ติดต่อกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 1323, 7868 และ 3956 ของจำเลยที่ 1 กับบุคคลที่ใช้ชื่อสกุลแก้วแดงดีด้วย พยานมีความเห็นว่าผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ต้องมีความสนิทสนมกับนางสาวนุสรา จำเลยที่ 1 และคนที่อยู่ในตระกูลแก้วแดงดี โดยจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลขดังกล่าว หลังจากนั้นพยานตรวจสอบการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ทั้งช่วงก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ พบว่ามีความสัมพันธ์กับหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 โดยมีการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่บริเวณใกล้เคียงกันและสอดคล้องกับรถยนต์สีดำที่ขับผ่านก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ จึงเชื่อว่าก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ 1 อยู่ในรถยนต์คันดังกล่าวด้วย ต่อมาพยานทราบว่าเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ 2 ได้พร้อมโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อวีโว่ Y 15 ซึ่งหมายเลขอีมี่ของโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวตรงกับที่พยานดำเนินการตรวจสอบ พยานจึงสรุปว่าจำเลยที่ 1 เดินทางมากับจำเลยที่ 2 ช่วงก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ เห็นว่า คำเบิกความของพนักงานตำรวจหรือมิเชษฐที่ว่าจำเลยที่ 2 อยู่กับจำเลยที่ 1 ในขณะเกิดเหตุ นั้นเป็นความเห็นที่ได้มาจากการวิเคราะห์และตรวจสอบโทรศัพท์เคลื่อนที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ที่นางสาวนุสรา อติตกริยาจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ลงทะเบียนใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่กับบริษัทผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เท่านั้น โดยโจทก์ไม่มีพยานบุคคลมาเบิกความสนับสนุนคำเบิกของพนักงานตำรวจหรือมิเชษฐให้เห็นว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ของนางสาวนุสรา ทั้งข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานการสืบสวน แผ่นที่ 7 ระบุว่า โทรศัพท์เคลื่อนที่ หมายเลข 06 5923 xxxx ใช้งานกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง คือ โทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อ OPPO รุ่น A 7 รหัสสากลประจำอุปกรณ์เคลื่อนที่ (IMEI) : 86729904869xxxx และโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อ Vivo รุ่น Y 15 2019 รหัสสากลประจำอุปกรณ์เคลื่อนที่ (IMEI) : 86112804955xxxx แต่ตามบันทึกการจับกุม แผ่นที่ 2 ระบุว่าเจ้าพนักงานตำรวจชุดจับกุมตรวจสอบพบโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 2 ยี่ห้อ Vivo รุ่น 1901 หมายเลข IMEI 1 : 86112804955xxxx และหมายเลข IMEI 2 : 86112804955xxxx หมายเลขโทรศัพท์ 09 9495 xxxx ซึ่งตรงตามรายการตรวจยึดของกลางและภาพถ่ายเอกสาร แผ่นที่ 5 และที่ 6 โดยเจ้าพนักงานตำรวจชุดจับกุมจำเลยที่ 2 ไม่ได้ยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อ Vivo รุ่น Y

152019 รหัสสากลประจำอุปกรณ์เคลื่อนที่ (IMEI) : 86112804955xxxx ที่พันตำรวจตรีอภิเชษฐ์ ใช้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์และตรวจสอบดังที่เบิกความไว้เป็นของกลาง ดังนี้ คำเบิกความของ พันตำรวจตรีอภิเชษฐ์ซึ่งได้มาจากการวิเคราะห์และตรวจสอบจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าขณะ เกิดเหตุจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ที่นางสาวนุสรารัตติกรียา จำเลยที่ 2 เป็นผู้ลงทะเบียนใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่กับบริษัทผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ เมื่อโจทก์ไม่มีพยานบุคคลอื่นมานำสืบเกี่ยวกับการร่วมกันกระทำความผิดของจำเลยที่ 2 อีกเช่นนี้ คำชัดทอด ของจำเลยที่ 1 จึงไม่มีเหตุผลอันหนักแน่น ไม่อาจนำมารับฟังลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ พยานหลักฐานที่ โจทก์นำสืบจึงมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ขับรถยนต์ของกลางให้จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตายถึงแก่ความตายหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยที่ 2 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง จำเลยที่ 2 จึงไม่มีความผิด ร่วมกันฆ่าผู้อื่น เมื่อพยานหลักฐานของโจทก์เป็นที่สงสัยว่า จำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ขับรถยนต์ ของกลางให้จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตายถึงแก่ความตายดังวินิจัยข้างต้นแล้ว ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานร่วมกันพาอาวุธ ปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต แม้ ความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกฟ้องในความผิดสองฐานนั้นได้ ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 และ 225 เพราะเป็นข้อเท็จจริงอันเดียวกันเกี่ยวพันกัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยที่ 2 ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · วรวิมล ทวาทสิน · ศรศักดิ์ กุลจิตติบวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2104/2567>